

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Cdo/89/2017
Identifikačné číslo spisu: 5112244193
Dátum vydania rozhodnutia: 31.01.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Helena Haukvitzová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:5112244193.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Heleny Haukvitzovej a členov senátu JUDr. Sone Mesiarkinovej a JUDr. Danice Kočíčkovej, v spore žalobcu V. C., bývajúceho v K., zastúpeného advokátom JUDr. Martinom Olosom, so sídlom v Rajeckých Tepliciach, K. Kašjaka 1, proti žalovanej V. C., bývajúcej v K., zastúpenej advokátom Mgr. Dr. Antonom Kušnírom, so sídlom v Žiline, Jána Reka 13, o určenie, že žalobca je výlučným vlastníkom bytu, vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp.zn. 18C/394/2012, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 20. januára 2016 sp.zn. 7Co/616/2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky z r u š u j e rozsudok Krajského súdu v Žiline z 20. januára 2016 sp.zn. 7Co/616/2015 a vec vracia tomuto súdu na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žilina (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 9. júla 2015, č.k. 18C/394/2012-142 žalobu zamietol a rozhodnutie o trovách konania si vyhradil na samostatné uznesenie po právoplatnosti rozsudku. Rozhodol tak s odôvodnením, že žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno k tvrdeniu, že je výlučným vlastníkom bytu č. 5 vo vchode č. 1 bytového domu súp.č. XXX, postaveného na pozemku parc.č. XXXX/X, kat. územie K., zapísaný na LV č. XXXX a spoluvlastníckeho podielu k pozemku parc.č. XXXX/X a parc.č. XXXX/XX zapísanému na LV č. XXXX, k.ú. K. (ďalej len „byt“), ktorý je v katastri nehnuteľností vedený v časti B v BSM v prospech oboch strán sporu. Súd v zmysle § 143 Občianskeho zákonníka dospel k záveru, že byt patrí do BSM strán sporu, pretože k jeho vzniku ako veci v zmysle práva došlo počas trvania manželstva strán sporu. Vychádzal pritom zo zistenia, že podľa obsahu listín doložených ku kolaudačnému rozhodnutiu bolo už vo februári 2007 v byte funkčné elektrické zariadenie, čo dokazovalo, že v tomto čase bol byt už postavený, resp. vykazoval prvky dlhodobej životnosti charakterizujúce stavbu ako vec v právnom zmysle slova existujúcu. O trovách konania rozhodol podľa § 151 ods. 3 O.s.p. Proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie žalobca.

2. Krajský súd v Žiline rozsudkom z 20. januára 2016 sp.zn. 7Co/616/2015 potvrdil napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne (§ 219 ods. 1, 2 O.s.p.) a pripustil proti svojmu

rozhodnutiu dovolanie (§ 238 ods. 3 O.s.p.). V odôvodnení uviedol, že námietka žalobcu o nesprávnom, resp. nedostatočnom zistení skutkového stavu, na ktorom súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie, je nedôvodná, nakoľko vo veci bolo vykonané rozsiahle dokazovanie, pričom súd prvej inštancie zobral do úvahy iba skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov vyplynuli a neopomenul rozhodné skutočnosti, ktoré by boli dôkazmi preukázané. Ku skutkovému zisteniu, že v čase právoplatnosti rozvodu manželstva strán sporu bol sporný byt už vecou v právnom zmysle, dospel na základe hodnotenia výpovedí samotného žalobcu počas konania o vyporiadanie BSM, ako aj ďalších vymenovaných listinných dôkazov. Za právne významné označil odvolací súd skutkové zistenie, že aj v čase po rozvode manželstva strán sporu, keď už ich vzťahy boli narušené, podávali návrh na vklad vlastníckeho práva k spornému bytu obaja s tým, že budú určení ako podieloví alebo bezpodieloví spoluvlastníci. Odvolací súd nezistil ani žalobcom namietané porušenie ustanovení § 157 ods. 2 O.s.p. a § 118 ods. 2 O.s.p. K namietanému nesprávnomu právnomu hodnoteniu sporu súdom prvej inštancie uviedol, že doslovným výkladom ustanovenia § 21 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení do 31. marca 2010 (ďalej len „zákon č. 182/1993 Z.z.“) vznikla situácia, v zmysle ktorej sa nadobúda vlastníctvo k neexistujúcej veci, prípadne k veci vzniknutej v budúcnosti. Právnu skutočnosťou, s ktorou zákon spájal vznik vlastníctva k bytu bola samotná zmluva o výstavbe, vstavbe alebo nadstavbe; zmluva je právnym titulom jeho nadobudnutia. Zároveň ale považoval za absolútne neodôvodnené uvažovať o vlastníctve neexistujúceho bytu. Po nadobudnutí účinnosti zákona č. 173/2004 Z.z., ktorým sa menil a dopĺňal Katastrálny zákon tak, že bolo doplnené ustanovenie § 46 o odsekoch 4 a 5, sa situácia čiastočne zmenila, ale principiálne nevyriešila. V zmysle tejto novely sa pri zápise údajov o práve k bytom alebo nebytovým priestorom, ktoré už vznikli na základe zmluvy o výstavbe, vstavbe alebo nadstavbe k domu, predkladá zmluva o výstavbe spolu s geometrickým plánom a rozhodnutie o určení súpisného čísla, spolu s kolaudačným rozhodnutím. Potom je významné zodpovedanie otázky, aké opodstatnenie má samotný záznam zmluvy o výstavbe, vstavbe alebo nadstavbe domu do katastra nehnuteľnosti. Správe katastra je predložené kolaudačné rozhodnutie, ktoré je záznamovou listinou osvedčujúcou vznik vlastníckeho práva na základe inej právnej skutočnosti, ktorou je výstavba, vstavba alebo nadstavba v zmysle vytvorenia novej veci. V súdnej veci strany sporu podľa údajov na liste vlastníctva nadobudli v roku 1999, t.j. za trvania manželstva, povalový priestor, v rámci ktorého došlo k vstavbe sporného bytu. Otázkou zostáva, či už momentom zápisu tejto zmluvy do katastra nehnuteľností podľa § 21 ods. 1, 3 zákona č. 182/1993 Z.z. došlo k nadobudnutiu vlastníctva k veci, ktorá sa následne pretransformovala na byt. Z tohto dôvodu odvolací súd pripustil dovolanie.

3. Uvedené rozhodnutie odvolacieho súdu napadol dovolaním žalobca (ďalej aj „dovolateľ“), ktorého prípustnosť odvodzoval od ustanovenia § 238 ods. 3 O.s.p., ako dovolací dôvod uviedol ustanovenia § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom), ustanovenie § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. (konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci). K odňatiu možnosti konať pred súdom došlo podľa názoru dovolateľa porušením ustanovenia § 118 ods. 2 O.s.p. Právny názor, podľa ktorého by pri vstavbe, či nadstavbe bytu najprv musel byť fyzicky vybudovaný bytový priestor a potom uzatvorená zmluva o vstavbe, či nadstavbe bytu, na základe ktorej by až stavebník nadobudol vlastnícke právo, považoval za nesprávny. Pri vstavbe, nadstavbe a prístavbe bytu ide totiž o špeciálny právny režim nadobudnutia vlastníckeho práva, aby nový byt za danej faktickej a právnej situácie vôbec mohol fakticky, ako aj právne vzniknúť a stavebník, ako aj vlastníci bytov v bytovom dome mali od počiatku právnu istotu a presne určené hmotnoprávne vlastnícke vzťahy. Súdom vytyká, že nemali ustálené, v akom faktickom stave rozostavanosti bol sporný byt v deň právoplatnosti rozhodnutia. Považoval za vylúčené, aby akákoľvek vec bola nadobudnutá do BSM spätne. Následne dovolateľ spochybňoval skutkové zistenia súdu prvej inštancie a uviedol, že jeho záver o existencii elektrického zariadenia v byte je zmätočný, pretože revízná správa elektriny, z ktorej vychádzal, sa týkala len tzv. stavebnej prípojky elektriny a nešlo o kolaudačnú revíziu elektrických rozvodov v byte. Súdy sa nevysporiadali so skutočnosťou, že kolaudačné rozhodnutie bolo vydané iba na meno dovolateľa. Navyše mali postupovať v zmysle § 135 ods. 2 O.s.p. Namietal hodnotenie dôkazov vykonané súdom prvej inštancie, ktoré považoval za jednostranné. Z týchto dôvodov žiadal, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil

a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie.

4. Žalovaná k podanému dovolaniu uviedla, že rozhodnutia súdov nižších stupňov boli vecne správne a založené na správne zistenom skutkovom stave. Mala za to, že žalobca nemá mimo dovolacím súdom vymedzenej otázky žiaden zákonný dôvod na podanie dovolania. Argumentáciu žalobcu k tejto otázke považovala za nesprávnu, pretože žalobca nepochopil podstatu dovolacieho dôvodu, pre ktorý odvolací súd pripustil dovolanie.

5. V následných vyjadreniach oboch strán sporu žalobca zotrval na podanom dovolaní a namietaných dovolacích dôvodoch a žalobkyňa na svojom predchádzajúcom vyjadrení k dovolaniu.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) ako súd dovolací [(§ 35 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“)], po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu je potrebné zrušiť (§ 449 ods. 1 CSP).

7. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016, t.j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“), dovolací súd postupoval v zmysle ustanovenia § 470 ods. 2 CSP (na základe ktorého právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované), a procesnú príпустnosť dovolania posudzoval v zmysle ustanovení § 236, § 237 ods. 1 a § 238 O.s.p.

8. Z ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. vyplývala viazanosť dovolacieho súdu tak obsahom dovolania, ako aj uplatneným dovolacím dôvodom vrátane jeho obsahového vymedzenia. Obligatórne sa zaoberal len vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Vzhľadom na túto zákonnú povinnosť sa dovolací súd predovšetkým zaoberal otázkou, či konanie súdov nižších stupňov nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O.s.p. Dovolateľ vady v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. nenamietal a ich existenciu nezistil ani dovolací súd; nepreukázaná bola tiež vada konania namietaná žalobcom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.).

9. O procesnú vadu v zmysle § 237 ods.1 písm. f/ O.s.p. išlo najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal strane sporu jej procesné práva priznané občianskym súdnym poriadkom [napríklad právo vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O.s.p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)].

10. Dovolateľ namietal, že k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom došlo z dôvodu porušenia ustanovenia § 118 ods. 2 O.s.p. súdom prvej inštancie.

11. Ustanovenie § 118 ods. 2 O.s.p. ukladalo súdu povinnosť oboznámiť účastníkov konania (t.č. strany sporu, ďalej len „strana/y sporu“) na pojednávaní s predbežným zhrnutím sporných a nesporných skutkových okolností a tiež s predbežným náhľadom súdu na to, ktoré z navrhnutých dôkazov treba vykonať a ktoré vykonané nebudú. Uvedené ustanovenie nezakotvovalo povinnosť súdu oboznámiť strany sporu s predbežným právnym názorom súdu na vec. Upravovalo len postup súdu pri vedení pojednávania a týkalo sa výlučne skutkových okolností, resp. potreby ďalšieho dokazovania a jeho zamerania. Stranám sporu sa tým mala vytvoriť možnosť, aby tomu, s čím ich oboznámil súd, prispôsobili ich ďalší procesný postup v konaní. Porušenie tohto ustanovenia ale žiadnym spôsobom nelimitovalo strany sporu pri realizácii ich procesných práv (napr. v práve zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom, v práve na záver pojednávania zhrnúť svoje návrhy, atď.), preto jeho nerešpektovanie nezakladalo procesnú vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (viď rozhodnutia najvyššieho súdu sp.zn. 3 Cdo 294/2014, 3 Cdo

3/2016, 4 Cdo 167/2012, 5 Cdo 211/2013, 5 Cdo 161/2014, 6 Cdo 134/2010, 8 Cdo 935/2015 a mnohé ďalšie).

12. Ani nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu, neboli v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považované za dôvod zakladajúci procesnú vadu konania v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012).

13. Na základe vyššie uvedeného dovolací súd uzatvára, že v konaní nebola zistená vada zmätočnosti v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 O.s.p., z tohto dôvodu dovolanie žalobcu nemohlo byť procesne prípustné.

14. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. bolo dovolanie prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

15. Dovolanie je v danej veci prípustné podľa § 238 ods. 3 O.s.p., t. j. len preto, že jeho prípustnosť vyslovil vo svojom potvrdzujúcom rozsudku odvolací súd, ktorý zároveň „vymedzil“ v dôvodoch rozhodnutia otázku, podľa neho po právnej stránke zásadného významu.

16. V ustanovení § 238 ods. 3 O.s.p. bolo odvolaciemu súdu zverené oprávnenie založiť výrokom rozsudku prípustnosť dovolania v prípade, že toto rozhodnutie bolo zásadného právneho významu. Realizácia uvedeného oprávnenia odvolacieho súdu musela mať vždy povahu výnimočnosti a vychádzala z prísneho rešpektovania zákonných podmienok, vymedzujúcich rozsah tohto oprávnenia. Možnosť založiť prípustnosť dovolania neznamena, že by odvolací súd bol oprávnený vysloviť prípustnosť dovolania kedykoľvek a úplne podľa svojej (ničím neobmedzenej a ľubovoľnej) úvahy, jeho úvahu zákon striktne ohraničoval do rámca posúdenia zásadnosti rozhodnutia po právnej stránke. Procesná možnosť odvolacieho súdu založiť prípustnosť dovolania nescela ani v uvedenom rámci právnej zásadnosti rozhodnutia viesť k prenášaní ťažiska rozhodovania odvolacieho súdu na súd dovolací. Z prieskumnej povahy dovolacieho konania totiž vyplývalo, že odvolací súd bol oprávnený pripustiť dovolanie (a tým aj možnosť preskúmania správnosti riešenia niektorej právnej otázky) len so zreteľom na tú konkrétne vymedzenú právnu otázku zásadného významu, ktorú sám posúdil a vyriešil. Pokiaľ odvolací súd v rámci dovolacej otázky nastolil viaceré otázky, ktorých riešenie podľa jeho názoru prichádzalo do úvahy, avšak sám ich neposúdil a v odôvodnení rozhodnutia nevysvetlil, bolo takéto pripustenie dovolacej otázky na úkor presvedčivosti odôvodnenia celého rozhodnutia vo veci samej a vyvolávalo pochybnosti o komplexnosti rozhodnutia, v takomto prípade sa javilo pripustenie dovolania ako náznak toho, že odvolací súd si nebol istý správnosťou svojho právneho posúdenia veci a v rozpore s prieskumnou povahou dovolacieho konania očakával, že príslušné právne závery vysloví dovolací súd (m.m. najvyšší súd sp.zn. 1 Cdo 273/2012, 2 Cdo 278/2009, 2 Cdo 18/2010, 3 Cdo 187/2013, 4 Cdo 28/2011, 4 Cdo 109/2011, 7 Cdo 50/2011). Dostatočné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré odvolací súd pripustil dovolanie, malo osobitný význam, lebo dovolateľ bol v tomto prípade oprávnený napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu len z dôvodu, že spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci, a to práve len v tej konkrétne vymedzenej otázke, pre ktorú bolo dovolanie pripustené. Predmetom súdneho posudzovania mohli byť potom len právne otázky súvisiace s posúdením, či napadnuté rozhodnutie spočíva na správnom právnom posúdení veci. Na riešenie skutkových otázok dovolací súd nebol oprávnený, ani vybavený procesnými prostriedkami (pozri § 243a ods. 2 veta druhá O.s.p.). Ako už uviedol Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku z 28. februára 2001 sp.zn. 2 Cdo 114/2000 (viď R 6/2004) v súlade so zásadou preskúmateľnosti, presvedčivosti a zrozumiteľnosti súdnych rozhodnutí musí odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia právnu otázku, pre ktorú pripustil dovolanie, sám vyriešiť, musí vysvetliť, z akých dôvodov, z viacerých v konaní vyslovených právnych názorov, považoval za správny ten, z ktorého pri posúdení veci vychádzal. Ak tak neurobí, je jeho rozhodnutie nepreskúmateľné, čo

treba považovať za inú vadu konania, ku ktorej musí dovolací súd prihladať v zmysle § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p. z úradnej moci.

17. V nadväznosti na vyššie uvedený výklad ustanovenia § 238 ods. 3 O.s.p. dospel dovolací súd k záveru, že spôsob, akým odvolací súd v prejednávanej veci vymedzil právnu otázku, pre ktorú pripustil dovolanie, svedčí o zaťažení konania tzv. inou vadou konania majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.).

18. Odvolací súd totiž pripustil dovolanie k dovolacej otázke; či už momentom zápisu zmluvy uzatvorenej stranami sporu v roku 1999, t.j. za trvania manželstva (pzn. dovolacieho súdu „majúc na mysli zmluvu o vstavbe bytu“) do katastra nehnuteľností podľa § 21 ods. 1, 3 zákona č. 182/1993 Z.z. došlo k nadobudnutiu vlastníctva k veci, ktorá sa následne „pretransformovala“ na byt; ktorú ale sám v rozhodnutí neposúdil a nevyriešil. V nadväznosti na to zrejme nastolil aj otázku účinkov kolaudačného rozhodnutia, ktorú ale tiež ponechal bez odpovede. Odvolací súd svojím rozhodnutím síce potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie, avšak z jeho odôvodnenia nie sú zrejmé dôvody, pre ktoré tak urobil, keď súd prvej inštancie sa nastolenou dovolacou otázkou, ani aplikáciou ustanovenia § 21 ods. 3 zákona č. 182/1993 Z.z. a ustanovenia § 46 ods. 4 a 5 Katastrálneho zákona, vo svojom rozhodnutí nezaoberal a svoje rozhodnutie postavil na právnom názore, že pri vytvorení novej veci (v prejednávanej veci bytu vytvoreného prestavbou povalového priestoru) dochádza k vzniku vlastníckeho práva až okamihom, kedy sa stane vecou v právnom zmysle; čo v prípade stavby je, keď boli na nej vybudované prvky dlhodobej životnosti. Pokiaľ odvolací súd mal za to, že pre rozhodnutie sporu bola kľúčová otázka posúdenia zmluvy o vstavbe bytu z roku 1999 a jej účinkov z hľadiska vzniku vlastníckeho práva strán sporu k bytu, potom bolo nevyhnutné, aby z právneho hľadiska dal na túto otázku relevantnú odpoveď. Keďže tak neurobil, nie je zrejmé k akému z viacerých možných záverov sa priklonil a z akých dôvodov. Rozhodnutie dovolacieho súdu tak vyznieva akoby si odvolací súd nebol istý správnosťou svojho právneho posúdenia veci a v rozpore s prieskumnou povahou dovolacieho konania očakával, že príslušné právne závery vysloví namiesto neho dovolací súd. Rozhodnutie dovolacieho súdu tak pôsobí zmätočne, keď na jednej strane odvolací súd uvádza, že právnu skutočnosťou, s ktorou ustanovenie § 21 ods. 3 zákona č. 182/1993 Z.z. v znení platnom do 31. marca 2010 spájalo vznik vlastníckeho práva k bytu bola samotná vstavba (v zmysle vytvorenia novej veci), považuje za nemožné uvažovať o vlastníctve neexistujúceho bytu a na druhej strane kladie dovolaciu otázku v zmysle, či zmluva o vstavbe je tou právnu skutočnosťou, ktorou sa nadobúda vlastnícke právo a zaoberá sa účinkami kolaudačného rozhodnutia a záznamu (pzn. dovolacieho súdu, v prejednávanej veci bola zmluva zavkladovaná podľa vtedy platných predpisov) zmluvy o vstavbe z roku 1999 (pzn. dovolacieho súdu, ktorá zmluva nebola obsahom spisu; v spise sa nachádza len zmluva o prevode vlastníctva povalového priestoru z roku 1997, V 649/97, č.l. 33) podľa ustanovení Katastrálneho zákona účinných od 15. apríla 2004 po novele č. 173/2004 Z.z. (ktoré ustanovenia sa nevzťahovali k prejednávanej veci). Dovolací súd tak ostal v pozícii, že na základe vlastnej úvahy bez dokazovania, vypočutia strán, prípadne poučenia strán o možnosti aplikácie doteraz nepoužitého zákonného ustanovenia, by mal vybrať niektorú z odvolacím súdom načrtnutých možností riešenia prejednávanej veci a vysvetliť dôvody, pre ktoré považuje zvolené riešenie sporu za správne. Ustanovenie § 238 ods. 3 O.s.p. však bolo koncipované tak, že dovolací súd len posúdi riešenie sporu (právnej otázky) prijaté odvolacím súdom v rozhodnutí a odpovie dovolateľovi na otázku, či takéto riešenie je správne a zákonné. Napokon dovolací súd považuje za potrebné poznamenať, že predmetom zmluvy, na ktorú odvolací súd poukazuje bol výlučne prevod vlastníckych práv k povalovému priestoru v podkroví domu, pivničného priestoru a spoluvlastníckemu podielu na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu, zastavanom a príľahlom pozemku, čomu zodpovedal aj zápis z listu vlastníctva č. XXXX pred doručením žiadosti strán sporu o zápis bytu č. XXXX/XX.

19. So zreteľom na uvedené možno uzavrieť, že konanie v predmetnej veci je postihnuté tzv. inou vadou konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 242 ods. 1 písm. b/ O.s.p.), na ktorú dovolací súd bol povinný prihladať aj vtedy, ak by táto vada v dovolaní nebola uplatnená. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok dovolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 449 ods. 1 CSP, § 450 CSP). Vzhľadom na výskyt tejto procesnej vady konania, nemal dovolací súd

možnosť pristúpiť k posúdeniu, či napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

20. O trovách pôvodného aj dovolacieho konania bude rozhodnuté súdom v novom rozhodnutí (§ 453 ods. 3 CSP).

21. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.